

2015 - 2/1/15

זיכרונות

עברו ארבעים ושתיים שנה, מלחמת "יום הכיפורים". אני התנדבתי כנהג הסמי-טריילר של הקיבוץ, שגויס.

כמה ימים אחרי שהצנחנים עברו את תעלת סואץ, עברתי גם אני עם הרכב את התעלה. כ-300 מ' מחוץ התעלה, בצד המצרי, עמד בית בודד. כאשר התקרבתי עם הרכב אל הבית, קפץ מתוכו חייל לאמצע הכביש ונפנף בזרועותיו. כמעט ועליתי על החייל. עצרתי. זה היה גידי בר ז"ל, הנהג הקבוע של הרכב. הוא זיהה מרחוק את הרכב המוכר לו כל כך.

גידי שירת באותה היחידה של בני, יושקי, והוא פעל כנהגו של מג"ד היחידה. לכן, ביקשתי ממנו להדריך אותי איך להגיע אל יושקי. הוא הסביר לי שאין אפשרות להגיע עם הרכב הגדול למקום בו יושקי נמצא, והוא יבקש רכב מהמג"ד, על מנת לקחת אותי לשם.

לא היה רכב קל, אלא רק נגמש. לכן נסענו עם נגמש ומצאנו את יושקי וחבריו, שישבו ע"י "תעלת המים המתוקים", כאשר ממול נמצאו חיילים מצריים. התקרב הערב, ויחד ישבנו, גידי, יושקי ואנוחי ואכלנו ארוחת ערב, מתוך קופסאות של מנות קרב. אני רואה את התמונה לפני עיני עד לרגע זה, ותמיד זה מרגש אותי.

ולטר